

Za našo deco.

Čarobna roža.

(Dalje.)

Mlademu kraljeviču tega ni bilo treba dvakrat reči, takoj je priskočil na pomoč. Vtaknil je čarobno rožo v usta in se je vrgel na razbojnike. Deklica je obupano zakričala, ko je videla, da je njen nepričakovani rešilec izginil. Razbojniki so zopet napadli svojo žrtev, misleč, da je mladenič od strahu zbežal. Naenkrat pa je eden izmed njih padel, preboden od meča. Ko sta padla še dva, so ostali zbežali, ker so mislili, da jim nasprotuje neka nadnaravna sila. Tedaj je Svetoljub zopet vzel rožo iz ust, pristopil k deklici in ji rekel: »Ne boj se, lepa deklica! Razbojniki so pobegli. Rešena si!«

Deklica je pristrčno zahvalila kraljeviča za pomoč ter je dostavila:

»Jaz sem služabnica princesinje Liljane, katera prebiva tam v gradu na otoku. Princesinja ima strašnega sovražnika, ki jo stalno vznemirja, ker se noče z njim poročiti. Nikogar nima, da bi jo branil, ker smo pri njej samo me, njene družabnice. Kaj pa moremo napram tako strašnemu sovražniku? Zato sem danes brez vednosti svoje gospodarice prišla sem, da bi našla kakega hrabrega viteza, ki bi ji bil zaščitnik. Komaj pa sem dospela v ta gozd, so me nenadoma napadli razbojniki. Sigurno bi bilo po meni, da mi nisi priskočil na pomoč. O, hrabri mladenič! Rotim te, pojdi z menoj na otok in postavi se za branitelja moje gospodarice, najlepše in najslajše princesinje na svetu.«

»Rad izpolnim tvojo prošnjo, da bi branil tvojo princesinjo,« je odgovoril Svetoljub. »Ni pa treba, da bi šla skupaj, ker se bo morda jezila, če privedeš brez njene vednosti tujca na otok. Vrní se sama in ne povej nič o najinem srečanju. Čez nekaj časa bom potem prišel na otok tudi jaz.«

Deklica je obljubila, da bo molčala. Ko se je bila še enkrat zahvalila, je sedla v čoln in je odveslala na otok. Kraljevič Svetoljub je počakal, dokler ni prispela na otok in odšla v grad. Tedaj je vtaknil čarobno rožo v usta in si je želel biti na otoku.

Princesinja Liljana.

Mladi kraljevič je stal naenkrat v tako krasnem vrtu, kakršnega doslej še ni bil videl. Vrt je bil poln duhtečega cvetja. Ptice so veselo prepevale, leteč z drevesa na drevo. Vodometi so brizgali v zrak bleščeče vodne curke, ki so potem padali v globoke marmornate bazene, v katerih

so plavale zlate ribice. Vse to je bilo osvežujoče in prijetno.

Hodil je po tem divnem vrtu sem in tja, a ni mogel najti nikogar, ker je že bilo pozno. V gra-

du se je razlegel vesel hrušč in glasba. Sklenil je, da bo stopil v grad, seveda nevidljiv. Ko je prestopil prag, je stal v veličastni dvorani, kjer so se zabavale lepe deklice.

Nekatere so prepevale, druge so se igrale, še druge pa so sedele okoli razkošnega divana na koncu dvorane, na katerem je sedela princesinja Liljana in posmatrала igre.

Vse mladenke so bile lepe in ljubke, ali nobena izmed njih se ni mogla primerjati s prince-

sinjo Liljano, katere lepota je zasenčila vse druge. Oči so ji bile blage in modre kakor vijolica. Dolgi svilnati lasje so ji padali v zlatih valovih do zemlje. Bila je zelo vesela. Včasi je vzela tudi ona kitaro, pa je kaj zapela s svojim jasnim in srebrnočistim glasom.

Komaj je kraljevič zagledal lepo princesinjo, se je zaobljubil, da jo bo branil do zadnje kaplje krvi. Ves čas je imel v ustih čarobno rožo, ker ni hotel, da bi ga videla princesinja prej, preden ne bi mogel govoriti z njo na samem.

Ni se pa mogel premagati, da se ne bi malo pošalil z deklicami, ki niso slutile, da se nahaja kraljevič med njimi. Kmalu je zapazil ono lepo deklico, katero je bil branil pred razbojniki, pa se je hotel pošaliti z njo.

(Dalje prihodnjič.)

Winkelried in zmaj.

Ime Winkelried je jako znano v švicarski narodni zgodovini. — Prvi Winkelried, ki ga omenja neka pravljica, je živel v dobi, ko so prebivali na zemlji še velikanski zmaji. Tako je živetarila takaka žival pri švicarski vasi Wgler. Ta zmaj je pokončeval vse, živali in ljudi, a nihče si ni upal nad njega. Tedaj se je javil Winkelried, ki je bil primoran, da radi nekega uboja zapusti svojo domovino, in se je ponudil, da bode tega zmaya ubil, če sme zopet domov. Prebivalci so bili s tem zadovoljni in Winkelried je šel nad zmaja. Pripravil si je butaro trnjevega dračja in jo je sunil hitro zmagu v gobec. Ostudna žival se je zelo trudila, da bi trnje zopet izbljuvala, pri tem pa se ni mogla braniti in tako jo je Winkelried ubil. Vesel nad svojo zmago je dvignil mož krvaveč meč, da bi ljudem naznanil, kako se jim odselej ni treba več bati zmaya. Pri tem pa mu je tekla zmajeva kri po roki nizdol in je pritekla do ranice, ki jo je imel na roki od trnja. Ker je bila kri strupena, je moral junak Winkelried takoj umreti. Pokrajina pa je bila rešena in tudi junak je zadostil za svoje dejanje. Še danes se vidi zmajev brlog v visoki skali, imenujejo ga zmajev brlog.

Obed na cesti.

Živel je gospod, ki je imel vsega v izobilju, pa mu ni bilo nič prav. Za vsako mafenkost se je razburil in služinčad pri njem ni imela veselih dni. Nekoč je prišel domov na obed in že je bilo vse narobe. Ena juha mu je bila prevroča, druga premalo vroča, čeprav ni bilo ne eno in ne drugo. Gospodu pač ni bilo prav. Zato je prijel krožnik z juho in ga je pognal skozi okno na dvorišče.

Kaj je storil sluga? Vrgel je kratkomalo skozi okno še tudi meso in prikuhe. Gospod